

95.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 29 grudnia 1926 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych w celu wykonania ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali.

Na mocy art. 9 i 12 ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali (Dz. U. R. P. № 94, poz. 550) zarządza się co następuje:

Do art. 1 i 2 ustawy.

§ 1. Podatkowi od lokali na obszarze gmin miejskich podlegają — z wyjątkami, wskazanymi w art. 3 ustawy, wszelkiego rodzaju lokale (mieszkania, pomieszczenia przemysłowe, handlowe i inne) wraz z należacemi do nich zabudowaniami gospodarczemi, ogrodami, piwnicami, składami i t. p.

Podatek niniejszy będzie pobierany bez względu na to, czy lokal podlegający podatkowi zajęty jest przez właściciela w domu własnym, czy też został wynajęty lub bezpłatnie oddany do użytku osobom trzecim.

Do zapłaty podatku od lokali obowiązane są osoby fizyczne i prawne, zajmujące lokale (lokatorzy główni).

Za lokale (hotele, pensjonaty, pokoje umeblowane, gospody, zajazdy i domy noclegowe), wynajmowane czasowo na krótkie okresy nieprzekraczające 3 miesięcy, przypadający podatek obowiązani są opłacać stali ich posiadacze, t. j. właściciele tychże lokali względnie ich dzierżawcy, na imię których podatek będzie wymierzany.

Do art. 3 punkt 1, 2, 3, 4, 7 i 8.

§ 2. 1. Za domy modlitwy, zwolnione od podatku od lokali, należy uważać świątynie, kaplice i pomieszczenia, przeznaczone na stałe miejsca modlitwy.

2. Wchodzące w skład zabudowań fabrycznych budynki mieszkalne oraz części budynków fabrycznych, przeznaczone na mieszkania, — podlegają podatkowi od lokali na ogólnych zasadach.

3. Pomieszczenia mieszkalne, zajmowane przez duchowieństwo, podlegają podatkowi od lokali, z wyjątkiem: lokali urzędowych biskupów i duchowieństwa, pomieszczeń seminarjów duchownych, domów przygotowawczych dla zakonników i zakonnice, oraz domów mieszkalnych zakonników i zakonnice, składających śluby ubóstwa. Klasztory zaś zakonników i zakonnice, nie składających ślubów ubóstwa, są wolne od podatku od lokali tylko w wypadkach, gdy są zakładami dobroczynnemi, naukowemi lub oświatowemi.

Za lokale, zajmowane na cele oświatowe i naukowe, uważa się pomieszczenia szkół, ochronek, bibliotek, laboratorji szkolnych i t. p. Natomiast mieszkania sił nauczycielskich oraz służby, chociażby znajdowały się w domach szkolnych, podlegają podatkowi.

4. Gminami miejskimi, zaliczonymi do uzdrowisk o charakterze użyteczności publicznej, są: Krynica, Busk, Cieclocinek, Zakopane, Inowrocław i Otwock.

5. Lokatorzy jedno lub dwupokojowych mieszkań, pozostający bez pracy i zarejestrowani jako bezrobotni przez właściwy urząd pośrednictwa pracy względnie magistrat, a zamierzający korzystać z tytułu tego z uwolnienia od podatku od lokali,—winni przedstawić magistratowi nieostemplowane zaświadczenie organu policyjnego, miejskich instytucji opieki społecznej, względnie właściciela lub administratora domu, stwierdzające, że dana osoba, której dotychczasowe źródło utrzymania stanowiła praca najemna, pozostaje obecnie bez pracy i przez jaki okres czasu, względnie od jakiego czasu, oraz, że nie ma sublokatorów.

6. Lokal dwuizbowy uważa się za taki nawet wtedy, gdy w jednej izbie mieści się kuchnia.

Do osób, pobierających wsparcie na starość i niemoc, nie zalicza się emerytów, pobierających—na mocy obowiązujących ustaw, statutów lub regulaminów emerytalnych instytucji publicznych i związków komunalnych—zaopatrzenie emerytalne z powodu wysługi pewnej ilości lat.

Ubezpieczeń, wypłacanych przez kasy chorych lub inne instytucje ubezpieczeniowe w wypadkach choroby, zranienia i t. p., nie należy uważać za wsparcie w rozumieniu art. 3 p. 8 ustawy.

Do art. 4.

§ 3. Podstawę wymiaru podatku od lokali stanowi w każdym roku:

1) od lokali w nieruchomościach, względnie w ich częściach, które istniały w czerwcu 1914 r., komorne, płacone w czerwcu roku 1914 i obliczone w stosunku rocznym, z wyłączeniem opłat dodatkowych (art. 7 i 8 ustawy o ochronie lokatorów), względnie ustalona w taki sam sposób wartość czynszowa lokali, nieoddanych w najem lub odstąpionych do bezpłatnego użytku;

2) dla lokali w tych nieruchomościach, względnie ich częściach, które powstały po 30 czerwca 1914 r., wartość czynszowa, jaką wskazane lokale posiadałyby w czerwcu 1914 r.—biorąc za podstawę obliczenia komorne, przypadające za takie same lub podobne pomieszczenia, położone w tej samej miejscowości (dzielnicy) i znajdujące się w analogicznych warunkach.

§ 4. Wymiar podatku od lokali może być oparty na danych, zebranych i sprawdzonych przy wymiarze państwowego podatku od nieruchomości miejskich, oraz przy wymiarze dotychczasowego państwowego i miejskiego podatku od lokali.

§ 5. Władze wymiarowe mogą w miarę potrzeby żądać od właścicieli nieruchomości lub zastępujących ich osób (dzierżawców lub administratorów

domów) dostarczenia na otrzymanym od urzędu miejskiego formularzu spisów wszystkich znajdujących się w domu—budynku—lokali (pomieszczeń) z oznaczeniem:

1) nazwiska, imienia i stanowiska (zawodu) lokatorów, jak również osób, którym właściciel budynku oddał lokale bezpłatnie,

2) podstawowego komornego, płaconego w czerwcu 1914 r. z wyłączeniem opłat dodatkowych (art. 7 i 8 ustawy o ochronie lokatorów), względnie płaconego komornego w dniu dostarczenia wykazu,

3) podstawowej wartości czynszowej z czerwca 1914 r. lokalu, który zajmuje sam właściciel, jak również lokali, oddanych osobom trzecim do bezpłatnego użytku, jako też lokali powstałych po dniu 30 czerwca 1914 r., a nie korzystających z uwolnienia od podatku.

Pozatem władze wymiarowe mogą stosownie do przepisów art. 44 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747) w miarę potrzeby żądać innych danych i dowodów, mających znaczenie dla wymiaru podatku, a to zarówno od właścicieli domów, jak i lokatorów.

§ 6. Winni przestępstw, popełnionych w związku z wymiarem, poborem i przymusowem ściąganiem podatku od lokali, podlegają przepisom, zawartym w części szóstej ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747).

Do art. 5 i 7.

§ 7. Magistraty (zwierzchności gmin miejskich) obowiązane są podatek od lokali wymierzać bezpośrednio lokatorom i bezpośrednio ściągać go od nich.

W celu sprawdzenia złożonych deklaracji, wymienionych w § 5, oraz ustalenia wartości lokali, niewynajmowanych za czynszem, władza wymiarowa ma prawo:

1) żądać od właściciela nieruchomości i lokatora wyjaśnień ustnych lub piśmiennych,

2) powoływać rzeczoznawców celem ustalenia podstawy wymiaru,

3) dokonywać oględzin lokalu.

§ 8. Podatek od lokali wymierzany jest jednorazowo za cały rok.

W razie zmiany lokatora magistrat (zwierzchność gminy miejskiej) obowiązany jest na wniosek właściciela domu lub lokatora sporządzić nakaz płatniczy dla nowego lokatora, wymierzając mu podatek od następnego kwartału po zajęciu lokalu, poprzedni zaś lokator opłaca podatek za czas zajmowania lokalu, przyczem zaczęty kwartał liczy się za cały.

Niezwłocznie po ukończeniu wymiaru podatku od lokali winna władza wymiarowa rozesać płatnikom nakazy płatnicze, w których należy podać podstawę wymiaru, wysokość podatku i termin płatności, oraz objaśnienia o przysługujących płatnikom środkach prawnych.

Rozesłanie nakazów płatniczych na podatek od lokali winno być ukończone najpóźniej do 15 stycznia każdego roku podatkowego.

Doręczenie nakazów płatniczych może nastąpić także za pośrednictwem właściciela domu—budyn-

ku — lub zastępującej go osoby, którzy doreczą ją je właściwemu lokatorowi za pokwitowaniem.

§ 9. W ciągu 10 pierwszych dni każdego miesiąca winien każdy magistrat (zwierzchność gminy miejskiej) zakomunikować izbie skarbowej, jaką ogólną kwotę podatku od lokali na rzecz państwowego funduszu rozbudowy miast, jako też na rzecz funduszu kwaterunkowego wojskowego w bezpośrednio ubiegłym całym miesiącu kalendarzowym przypisano, umorzono (odpisano), uiszczono przez płatników w kasach magistratu i wpłacono do kasy skarbowej.

Połowę wpływów z należności podatku od lokali wraz z oddzielnymi wykazanymi karami (odsetkami) za zwłokę winny magistraty (zwierzchności gmin miejskich) wpłacać do kas skarbowych co miesiąc w ciągu 10-ciu pierwszych dni następnego miesiąca na rzecz każdego z wymienionych w pierwszym ustępie niniejszego §-u funduszu oddzielnie.

Centralna Kasa Państwowa obowiązana jest w terminie do dnia 20 każdego miesiąca przekazać do Banku Gospodarstwa Krajowego do dyspozycji Zarządu funduszu kwaterunku wojskowego, ustanowionego art. 20 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 97, poz. 681), uzyskane z podatku od lokali na rzecz funduszu kwaterunku wojskowego kwoty, które według wykazów izb skarbowych z ostatniego poprzedniego miesiąca sprawozdawczego zostały wpłacone przez magistraty do kas skarbowych na rzecz powyższego funduszu.

§ 10. Urzędnicy skarbowi, delegowani przez izbę skarbową lub Ministerstwo Skarbu, mają prawo i obowiązek dokonywania perjodycznie przynajmniej raz na pół roku, kontroli całej akcji wymiarowej, egzekucyjnej, rachunkowej i kasowej magistratów (zwierzchności gmin miejskich) odnośnie do podatku od lokali.

W razie niedokonania przez magistrat w przepisany w § 8 niniejszego rozporządzenia terminie wymiaru podatku od lokali lub w razie stwierdzenia rażąco niskich, nieprawidłowych wymiarów podatku, oraz nadmiernych zaległości podatkowych, — Ministerstwo Skarbu jest władne wstrzymać wypłatę magistratowi odpowiedniej części jego udziału w podatkach państwowych lub należnych mu dodatków do podatków państwowych.

§ 11. Za czynności, związane z pomiarem, poborem i ściąganiem podatku od lokali na rzecz państwowego funduszu o rozbudowie miast, jako też na rzecz funduszu kwaterunkowego wojskowego, przysługują magistratom (zwierzchnościom gmin miejskich) odszkodowanie w wysokości 3% sum, wpłaconych do kas skarbowych z tytułu pobranego podatku od lokali na rzecz państwowego funduszu rozbudowy miast i na rzecz funduszu kwaterunku wojskowego wraz z karami (odsetkami) za zwłokę.

Koszty i opłaty egzekucyjne z tytułu przymusowo ściągniętego podatku, przewidziane w art. 7 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. № 73, poz. 721) pobierają magistraty na rachunek własny.

Nadto magistraty (zwierzchności gmin miejskich) otrzymują bezpłatnie od Ministerstwa Skarbu na każdy rok podatkowy druki na wymiar i pobór podatku od lokali — z wyjątkiem druków na dziennik przy-

chodu, które należy własnym kosztem przygotować i prowadzić według wzoru № 1, dołączonego do niniejszego rozporządzenia.

Upoważnia się magistraty do zmiany w porozumieniu z izbą skarbową wymienionych wyżej formularzy druków stosownie do potrzeb miejscowych. Za druki te własnym kosztem magistratów sporządzone może być przyznane przez Ministerstwo Skarbu na wniosek magistratu odpowiednie odszkodowanie.

Na pokrycie kosztów druków, sporządzanych przez Ministerstwo Skarbu, na koszty podróży i diety dla urzędników władz skarbowych, związane z nadzorem i kontrolą wymiaru, poboru, egzekucji i rachunkowości podatku od lokali ustala się odszkodowanie w wysokości 2% sum, wpłaconych do kas skarbowych tytułem pobranego podatku od lokali wraz z karami (odsetkami) za zwłokę.

§ 12. Obliczony podatek od lokali należy wpłacać w 4-ch równych ratach kwartalnych w ciągu miesięcy: lutego, maja, sierpnia i listopada każdego roku, płatnych za bieżący kwartał kalendarzowy.

Kwoty podatku, nieuiszczone przez płatników w przepisanych terminach płatności, stają się zaległością, która będzie ściągana przymusowo z karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi według wysokości, obowiązujących przy ściąganiu podatków państwowych (ustawa z dnia 31 lipca 1924 r. Dz. U. R. P. № 73, poz. 721).

§ 13. Od wymiaru podatku przysługuje płatnikowi prawo wniesienia za pośrednictwem magistratu (zwierzchności gminy miejskiej) odwołania w terminie 14-dniowym po doreczeniu nakazu płatniczego.

Odwołania spóźnione pozostawi magistrat (zwierzchność gminy miejskiej) bez rozpatrzenia, a przeciwko odcisniętej decyzji służy płatnikowi prawo wniesienia odwołania za pośrednictwem magistratu (zwierzchności gminnej) do niżej wskazanej władzy nadzorczej w terminie 14-dniowym po doreczeniu decyzji.

Inne odwołania magistrat (zwierzchność gminy miejskiej) podda rozpatrzeniu i — w razie stwierdzenia nieprawidłowości przy dokonaniu wymiaru podatku, zmieni wymiar podatku (nakaz płatniczy).

Natomiast odwołania, których magistrat (zwierzchność gminy miejskiej) nie uwzględnił, przedkłada magistrat wraz ze swoim wnioskiem do decyzji władzy, przewidzianej w pkt. 4 i 5 art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747).

Przewidziane w pkt. 4 lit. b art. 48 powołanej w poprzednim ustępie ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. uprawnienia Ministra Spraw Wewnętrznych do rozstrzygnięcia odwołań odnośnie do podatku od lokali — przekazuje się wojewodom.

Na obszarze województwa poznańskiego i pomorskiego rozstrzyga odwołania magistrat; od decyzji magistratu przysługuje płatnikowi prawo wniesienia za pośrednictwem magistratu w terminie 14-dniowym skargi do wojewódzkiego sądu administracyjnego.

Do art. 9.

§ 14. W wyjątkowych wypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, gdyby uiszczenie

